

да ся списува съ Охридската Архієпископія, така, щото Юстиніановыѣ права могли и въ това врѣме да съществувать и, какъ по-преди, да си сѣ были въ всичка своя сила въ окруженната отъ жестоки идолопоклонници-варвары Охридска Архієпископія до само това врѣме, когато Българе-Идолопоклонници истребиха тука христіанство; (ако можеме съ увѣренность да приемере това нѣщо). Осѣтънъ това, Българе съ свои набѣгы на подвластныѣ Охридской Архієпископіи области пресѣкающи на тамъ пѣтъ за Цариградското началство, а Лонгобарды и прочіи варвары за Римското духовенство, заведнажъ не овладѣха Мизіѣ, (сегашніѣ Българіѣ), по и въ завладѣнныѣ мѣста вѣроятно не са могли да истребятъ христіанството, каквото си видѣло на Византійскы лѣтописцы, а могли обаче до толкова да го заглушатъ, щото едвамъ могло е да ся замѣти оно даже и въ най скритото христіанско населеніе. Послѣ това ся втѣргнаха вѣщъ они въ Тракія къ Едрене и Цариградъ, а отъ тукъ въ Македонія къ Солунъ. Но въ самата средня Македонія, въ Дарданія и Превалія (Загора) не ся показваше Българо-идолопоклонническо владычество до царствованіе Погонатово. Токмо въ царствованіе Погонатово въ 678 година Българе нанесоха въ тия области до самото Іадро Море и до Термопили (въ сегашна Еллада) най тежкій ударъ на христіанството, а съ него заедно и на Църковното Охридско Священноначаліе 17)

Но христіанство, ако съществувало въ Македонія, Превалія и Дарданія повече отъ половина вѣка послѣ Григорія Великаго и Охридскы Архієпископы Іоанна и Льва, то оно не е могло да бѣде безъ священство. И вѣстина тука ся находило священство до самото време, когато Българе сѣ завладѣли тия страны. Българскіи посланници сами сѣ за-свидѣтелствovali на Канстантинопольскій Соборъ въ 867—

---

17) *Memorias popul.* pag. 500—509.